

РЕКВИЈЕМ ЂУТАЊА

Умирала си тише од векова
са очима окренутим према острвљу
чекајући:

умирала си, умирала упорно
у тами реке дане не бројећи

И једног јутра видех непознате знакове
мени туђе и стране
пут твојих усана како прелазе
видех једног дана на обали

читаво јато риба како се досељује
острвље своје како се досађује
видех незнане птице где уморне путују
у смирају без икаквог шума у ваздуху

И окренуше се ликови у мојој брижној
цркви:

без молитве и без икакве сете
за речју гласови полетеше
и последњи зраци замреше

Умирала си тише од векова
са очима окренутим према острвљу чекајући
умирала си, умирала уморно
у тами реке дане не бројећи.